

Arrest

nr. 78 957 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN DE SANDE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu afkomst. U werd op 17 januari 1986 geboren te Ngeteti in Kiambu county. U bleef er uw hele leven wonen. U bent een christen. U trouwde in 2005 met N. C. (...). Samen hebben jullie 2 dochters: M. (...) en P. (...). Sinds 2004 werkte u als kok en ober in hotel Oasis Cave in Nairobi.

Er was een rijke klant, genaamd J. (...), die 3 keer per dag in het hotel kwam eten. U was goed bevriend met hem. Begin februari 2012 nodigde hij u uit voor zijn verjaardagsfeest in zijn huis. Bij aankomst bleek u de enige genodigde te zijn. Na een tijdje zei hij dat hij homo was en vroeg hij of u zijn

partner wilde zijn. U zei dat u dat niet wilde. Hij probeerde u te dwingen, maar u verzette zich. Daarna duwde hij u in een kleine kamer en sloot u op. Na enkele uren kwam hij terug en bleef zeggen dat u zijn partner moest zijn. U bleef zeggen dat dit niet mogelijk was en dat u geen homo bent. Hij probeerde u aan te raken. U verweerde zich. J. (...) vertrok en u was nog steeds opgesloten. De volgende dag ging J. (...) naar het hotel waar u werkte. Hij vertelde aan uw collega I. (...) dat u in zijn huis verbleef en zijn partner geworden was. Uw collega I. (...) ging vervolgens naar uw familie en zei aan uw vrouw, uw vader en uw broers dat u een homo geworden was. Hij vertelde dit ook aan pastoor A. (...), maar die geloofde het niet. Pastoor A. (...) ging vervolgens met uw collega I. (...) naar het huis van J. (...), waar u nog steeds opgesloten zat. U klopte op het raam en vertelde pastoor A. (...) wat er gebeurd was. De pastoor belde de politie en 2 agenten kwamen u bevrijden. U ging mee naar het politiekantoor en legde een verklaring af. De politie beloofde de zaak te onderzoeken. Uw collega I. (...) zei dat u niet naar huis kon omdat hij tegen uw familie gezegd had dat u homo was geworden. Pastoor A. (...) zei dat u bij hem kon verblijven. Na enkele dagen hoorden u en de pastoor dat J. (...) vermoord was. Op J. (...)’ lijk lag een brief waarin stond dat ze u zoeken en ook zullen doden. Pastoor A. (...) zei dat u zich geen zorgen moest maken en stelde u voor aan een vrouw die M. (...) heette. U ging mee naar haar huis. Na 2 dagen zei M. (...) dat pastoor A. (...) vermoord was. Op zijn lijk lag een brief waarin stond dat ze u zoeken en ook zullen doden. M. (...) beloofde dat ze u naar een veilige plek zou brengen. U zei dat u geen geld had, maar ze zei dat u zich daarover geen zorgen moest maken. Ze nam enkele foto’s. Na 2 dagen, op 23 februari 2012, vertrokken jullie naar Nairobi en gaf ze u een bruin paspoort. Jullie namen het vliegtuig naar België. Toen jullie op het vliegtuig zaten moest u het paspoort aan haar teruggeven. Bij aankomst in België gaf ze u 280 euro. Ze ging even weg en zei dat u op haar moest wachten. U bleef enkele uren wachten, maar M. (...) kwam niet terug. U sprak een politiemann aan. U werd vervolgens door de luchtvaartpolitie aangehouden omdat u niet in het bezit was van identiteitsdocumenten. U vroeg op 24 februari 2012 asiel aan bij de luchtvaartpolitie in de transitzone van de luchthaven van Zaventem.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U vreest gedood te worden omdat men denkt dat u homo bent (gehoor CGVS, p. 5), maar volgende bedenkingen dienen hierbij te worden gemaakt.

Ten eerste kan worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaart niet homoseksueel te zijn (gehoor CGVS, p. 3). U bent getrouwd met een vrouw sinds 2005 en u hebt 2 dochters (gehoor CGVS, p. 4-5).

U verklaart verder dat u goed bevriend was met J. (...). Hij nodigde u uit bij hem thuis, vroeg of u zijn partner wilde zijn en zei dat hij van mannen houdt (gehoor CGVS, p.5). Gegeven het door u geschetste homofobe klimaat in uw land van herkomst (gehoor CGVS, p. 5) lijkt het echter weinig aannemelijk dat J. (...) u zonder veel omwegen te kennen zou geven dat hij op mannen valt en wil dat u zijn partner wordt (gehoor CGVS, p.9). Het komt dan ook weinig waarschijnlijk over dat deze feiten effectief zouden hebben plaats gevonden.

U stelt verder dat J. (...), terwijl u opgesloten zat, naar het hotel ging waar u werkte. Hij vertelde daar aan uw collega I. (...) dat u in zijn huis verbleef en zijn partner geworden was (gehoor CGVS p. 5,6). Gegeven het door u geschetste homofobe klimaat in uw land van herkomst (gehoor CGVS, p. 5) lijkt het echter weinig aannemelijk dat J. (...) dit zomaar aan uw collega zou zeggen, aangezien hij op die manier ook aangaf zelf een homo te zijn. Toen u hiermee geconfronteerd werd, bevestigde u dat dit vreemd is, maar verklaarde u deze daad aan de hand van het feit dat J. (...) volgens u geen Keniaan is en niet weet dat zo’n bekentenis gevaarlijk is in Kenia (gehoor CGVS, p.9,10). Hiermee overtuigt u niet, omdat u zelf aangaf dat J. (...) al geruime tijd naar uw hotel kwam (gehoor CGVS, p. 10). Aangezien J. (...) dus al geruime tijd in Kenia woonde, is het niet aannemelijk dat hij niet zou geweten hebben dat een dergelijke bekentenis gevaarlijk zou zijn in Kenia, zoals u beweert (gehoor CGVS, p.9,10).

Betreffende uw vermeende vervolgers stelt u dat dit de mensen zijn die de brieven schreven waarop stond dat ze u wilden doden omdat u homo bent. U bent niet zeker wie dit zijn, maar u denkt dat uw vader en uw broers ermee te maken hebben (gehoor CGVS, p.6,7). U verklaart dat uw collega I. (...) naar uw familie ging en aan uw vrouw, uw vader en uw broers zei dat u een homo geworden was (gehoor CGVS, p.6). Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste is het vreemd dat uw collega dit verhaal van J. (...) zomaar zou aannemen en direct naar uw familie zou gaan. Ten tweede is het vreemd dat uw familie zomaar uw collega zou geloven en niet eens uw versie van de feiten zou willen horen (gehoor CGVS, p.8). Ten derde is het vreemd dat u, nadat u een verklaring had afgelegd bij de politie en uw collega I. (...) u zei dat u niet naar huis kon omdat hij tegen uw familie gezegd had dat u homo was geworden, aan uw collega niet gevraagd hebt om aan uw familie uit te leggen dat hij u verkeerdelijk beschuldigd had (gehoor CGVS, p.10). Ten vierde is het vreemd dat u ten opzichte van uw familie nooit enige pogingen ondernomen hebt om de gemaakte beschuldigingen

te ontkennen en om de ware toedracht van de feiten toe te lichten (gehoor CGVS, p.7). Uw totaal gebrek aan ondernemingszin om de gemaakte beschuldigingen te weerleggen komt erg weinig waarschijnlijk en volstrekt niet doorleefd over. Uit bovenstaande opmerkingen moet geconcludeerd worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw vermeende vervolging door uw familie.

Gelet op het geheel van al voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat in uwen hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er moet opgemerkt worden dat u in het begin van het gehoor vroeg om bijgestaan te worden door een tolk Swahili. U ging echter akkoord om het gehoor in het Engels te laten plaatsvinden (gehoor CGVS, p.2). Buiten het feit dat u het woord 'religion' niet leek te begrijpen (gehoor CGVS, p.2,3) hebben er zich verder geen noemenswaardige communicatieproblemen voorgedaan tijdens het gehoor. U begreep de vragen en u bleek ook in staat zich in het Engels uit te drukken. U verklaarde ook alle vragen te hebben begrepen (gehoor CGVS, p.11).

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst of reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij stelt dat de vaststelling van verwerende partij dat zij uitdrukkelijk heeft verklaard geen homoseksueel te zijn en getrouwd is en twee kinderen heeft geen afbreuk doet aan het feit dat men desondanks wel kan geloven dat verzoekende partij homoseksueel is. *“Gelet op het homofobe klimaat in Kenya gebeurt het immers dikwijls dat homoseksuelen, als dekmantel of uit ontkenning, toch een gezin hebben”*, aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat er over de seksuele geaardheid van verzoekende partij duidelijkheid heerst daar verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal zelf uitdrukkelijk stelt niet op mannen te vallen en geen homoseksueel te zijn (administratief dossier, stuk 3, p. 3). De vaststelling van de uiterlijke kenmerken van het gehuwd zijn en kinderen te hebben, die in geen enkele zin verwijzen naar een homoseksuele geaardheid, dienen dan ook samen gelezen te worden met de overige motieven. De bestreden beslissing mag dan ook niet gelezen worden als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde uiterlijke kenmerken, het zich zonder veel omwegen ouden van J. als homoseksueel, het zomaar aannemen door haar collega en haar familie van de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij en het niet ondernemen van enige poging de beschuldiging van homofilie te ontkennen, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.4.1. Verzoekende partij meent dat het volledig onjuist is van verwerende partij te stellen dat J. *“zonder veel omwegen”* zijn homoseksualiteit aan haar zou hebben kenbaar gemaakt. Immers zocht J. reeds geruime tijd in het hotel toenadering tot verzoekende partij waarbij verzoekende partij ook als vriend contact zocht met J.. Het is aannemelijk dat J. in de wederzijdse toenadering zijn kans zag om verzoekende partij als partner te hebben, aldus verzoekende partij. Ten slotte voegt verzoekende partij eraan toe dat: *“De omstandigheid dat Verzoeker vaststelde dat hij de enige genodigde was op het vermeende verjaardagsfeest van J. (...), maar hier geen probleem van maakte en toch bij J. (...) bleef, verklaart waarom J. (...) het aandurfde om Verzoeker van zijn intenties op de hoogte te brengen.”*.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat uit het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal niet blijkt dat er in het hotel waar verzoekende partij werkte enige seksuele toenadering was tussen verzoekende partij en J.. Op de vraag of verzoekende partij ooit enige speciale interesse voor haar heeft opgemerkt in hoofd van J. beperkt verzoekende partij zich te stellen: *“Hij praatte altijd met me als ik hem bediende.”*. In het hotel was door niemand, ook niet door verzoekende partij geweten dat J. een homoseksueel was, er waren zelfs geen geruchten of vermoedens (administratief dossier, stuk 3, p. 8).

De verschoningsgrond dat verzoekende partij er geen problemen van maakte de enige genodigde te zijn en toch bij J. bleef, is flagrant strijdig aan het antwoord van verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag of zij het niet raar vond alleen te zijn uitgenodigd, met name: *“Als ik aankwam vroeg ik waarom alleen ik er was, hij zei dat de anderen straks zouden komen.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 9).

De motivering van verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat J. zich zonder veel omwegen zou hebben geout blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5.1. Dat J. zichzelf en verzoekende partij aan de buitenwereld aangeeft als een koppel, als laatste drukingsmiddel om verzoekende partij te overtuigen zijn partner te worden, is aannemelijk daar J. niet op de hoogte was van de dreiging die zou ontstaan voor zijn eigen leven, gelet op het feit dat homoseksuelen in Nairobi meer aanvaard waren dan in de kleine dorpen in Kenia en gelet op het feit dat hij een uiterst vermogend man was, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat de opmerking van verzoekende partij dat homoseksualiteit in Nairobi meer aanvaard is vooreerst een blote bewering betreft die door verzoekende partij niet met enige objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien strookt deze in het verzoekschrift gemaakte opsplitsing tussen de hoofdstad en kleinere dorpen niet met de verklaring van verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal waar verzoekende partij in algemene zin stelt dat het in Kenia zeggen dat men homoseksueel is uiterst gevaarlijk is (administratief dossier, stuk 3, p. 10).

Verder maakt verzoekende partij niet duidelijk hoe het vermogend zijn van iemand enige afbreuk kan doen aan het mogelijk te lopen risico bij het zich ouden als homoseksueel in een door verzoekende partij zelf als homofob omschreven land.

2.2.6.1. Betreffende het niet nemen van enig initiatief om haar familie te overtuigen van haar niet-homoseksualiteit betoogt verzoekende partij dat als iemand als homoseksueel bestempeld is geweest

dit vooroordeel niet meer kan veranderen. De minste geruchten leiden er onherroepelijk toe dat men leden van de eigen familie verstoot en zelfs vermoord.

2.2.6.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat ook deze opmerking van verzoekende partij een blote bewering betreft die zij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt. Verder stelt de Raad vast dat *in casu* duidelijk geen sprake is van een homoseksuele bestempeling, doch wel van een tegen zijn wil in vastgehouden worden door een homoseksueel waarbij verzoekende partij door de politie zelfs met geweld diende te worden ontzet en waarvan door de politie een proces-verbaal werd opgemaakt (administratief dossier, stuk 3, p. 6). Het is in deze omstandigheden en gesteund door het positioneel pv volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij niet naar haar familie terugkeerde teneinde er de ware toedracht van de gebeurtenissen uit te leggen.

2.2.7. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas met betrekking tot wezenlijke elementen van dit relaas verhindert terecht verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toe te kennen.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet aan dat er heden in Kenia een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT